

Jméno a příjmení studentky: Martina Malinová Ševčíková

Ateliér: NM2

Vedoucí pedagog/pedagožka: Kateřina Olivová a Darina Alster

Ročník: 1. ročník Mgr. Datum vypracování obhajoby: 7. června 2020

OBHAJOBA ROČNÍKOVÉ PRÁCE PRO AKADEMICKÝ ROK 2019/2020

Název ročníkové práce: V procesu

V lednu roku 2020 jsem se v rámci klauzurní práce zavřela v prázdné místnosti, z níž jsem streamovala svoji nepřítomnost - přítomnost a nečinnost - činnost do budovy AVU. Zkoumala jsem sebe v samotě, v prázdnotě, v oddělení. Zkoumala jsem, jaké je být viděna a zároveň nevědět, kdo se dívá. Zkoumala jsem sebe v izolaci. To, co se dělo potom, pojmenuji náhodou, ačkoli je možné, že nic není náhoda.

Z izolace jsem se vrátila zpět do prostoru ateliéru, v němž jsme společně začali připravovat výstavu v Hyberské 4. Rozhodla jsem se, že věci, které jsem dělala v izolaci přenesu do galerie. Že opět vytvořím místnost, ale tentokrát umožním nemá setkání a vstup do mého prostoru. O tento prostor jsem se starala tři dny. Pak byla výstava zavřena, postupně odinstalována a odvezena. Mé setkání s druhými se příliš nepovedlo.

V obou případech jsem pracovala s tím, co mám ráda: s časem a prostorem. Tedy spíše bezčasím a prázdnotou. Místem, do kterého postupně nosíte sny, myšlenky, nápady, artefakty a vyplňujete ho bytím a tím, co s ním souvisí. V mém případě jsou těmito artefakty slova, papíry, písma, útržky, výstřižky, zaslechnuté věty, nalezené žvýkačky, knihy, prach a všechno, co sdílím s přírodou.

Náhoda přivedla do mého života "lockdown". Zavřela mě v mě nejbližším prostoru, s nejbližším člověkem, s artefakty, které tu byly a čekaly přesně na tento moment. Stejně jako mnoho dalších studentů a studentek všech typů škol jsem se ocitla odstrížená od některých věcí. A tak jsem se, po

deseti letech tisků a skenů v různých institucích, rozhodla pořídit si tiskárnu se skenerem až na můj kuchyňský stůl (celý lockdown jsem strávila na 25m³, v místnosti, která je ložnicí, kuchyní, tělocvičnou a teď i ateliérem). V této izolace jsem se vrátila k rapu, oprášila jsem také Jungovu Červenou knihu a začala ji nahrávat jako audioknihu na pokračování pro lidi tam venku. Pekla jsem chleba. Hodně.

Jsem filmařka a také autorka zinů, miluji jejich materialitu. A tak, když stál skener na stole, spontánně jsem začala namísto pouhého skenování stránek časopisu, o kterém jsem myslela, že vznikne, skenovat všechno, co bylo kolem mě. Zjistila jsem, že potřebuji skenovat nejen papíry, ale také objekty. A z objektů jsem pak začala stavět příběhy. Nejprve jsem zkoušela krátké animace, pak jsem je záběrovala, svazovala a zase rozpouštěla. Postupně jsem zjistila, že pohyb nemusí být jen v animaci, že mohu nechat diváky a diváčky vytvořit si svůj pohyb a svůj příběh. Začala jsem vytvářet dvojice fotografií/skenů a představovala si vztahy mezi nimi. Začala jsem skenovat to, co bylo blízko. Přírodu, do níž jsem utíkala a brala si ji domů, potraviny, které jsem jedla, kvásek, který se stal jedním z mých nejbližších živočichů. Skenovala jsem objekty v černé skřínce, kterou jsem vytvořila. A nechávala se unášet vzrušením, které vzniká ve chvíli, kdy nevíte, co se děje na druhé straně skla skeneru. Pracovala jsem s prvky náhody. Plácala jsem věci, které se mi zdály důležité na sklo, překrývala je boxem a pak sledovala vzniklé skeny v počítači. Fascinovaly a fascinují mě rozdíly mezi viděným mnou shora a snímaným zespoda. Ztrácela jsem se v procesu - nedokážu říct, co jsem vytvořila já, co náhoda a co skener. Vznikly stovky obrazů, skládala jsem je do různých celků, různě pevných. Až jsem nakonec zahazovala a zůstávala jen s několika desítkami. Důležité pro mě byl proces opakování, sblížení se s věcmi, které se pro mě postupně stávaly symboly konkrétního. Od téměř doslovného - narativního vyprávění obrazy jsem přešla ke svobodě imaginace toho, kdo se dívá. Přejít od narativu k imaginaci je něco, čím procházím na různých polích a je to pro mě poučný a bolestivý proces, protože se vzdávám kontroly a přistupuji na hru. Nakonec je to ale jediný způsob jak vyprávět o svobodě namísto kontroly.

Výsledkem je spolupráce toho všeho a výběr obrazů, které se mnou zůstaly nejpevněji. Těch, které mi stále vyprávějí příběhy.